Credeți că vă iubesc și că puteți avea încredere în mine?

On Februarie 20, 2009

Ceea ce face ca o afecțiune să fie sinceră și durabilă, privită ca o legătură între visător și făcător, depinde de un pact nescris prin care îți împărtășești frumusețea, durerea, bucuria și tristețea.

Venisem la Paris înaintea dumneavoastră, hotărâtă de astă dată să vă văd, să vă apropii și să verific efectul pe care l-ar putea avea asupra dumneavoastră, această asemănare care știam că există între mine și femeia pe care o pierduserăți.

- Ah ! știați și lucrurile astea, doamnă, zise contele.

- Am crezut la început că am reușit, continuă Olympia. Cel puțin mă făcuseți să cred că reînviasem, în dumneavoastră, amintirea bietei moarte. Vă reîntorceam spre prima iubire, ca să vă reîntineresc sufletul, ca să-l purific și pentru a face să iasă din el toate aceste frivole și mărunte galanterii care uzurpaseră atâta vreme locul sentimentelor sincere și profunde. Redeveneați, puțin câte puțin, omul pe care-l dorisem, acela care fuseserăți, poate, înaintea existenței frenetice și ușuratice de la Viena.

Dar, în clipa când credeam că mi-am realizat visul, viața Vienei a revenit brusc să vă acapareze prin persoana acestei prințese al cărei amant ați fost. Oh ! în seara când s-a jucat opera "Muta din Portici", când v-am văzut intrând în loja dumneavoastră cu femeia aceea arogantă, depravată, obraznică, am simțit că frivolitatea și plăcerile stăpânesc pentru totdeauna bărbatul pe care l-au înhățat odată. Ultimul meu vis se spulberase, și am procedat la Paris, așa cum procedasem și la Viena, în aceleași împrejurări: am fugit din nou, domnule, și, doborâtă de durere, am plecat la Veneția.

Ei bine!, vă întreb din nou, credeți că vă iubesc și că puteți avea încredere în mine?

Leadership: Poți să regândești actul de a reactiva o amintire care a fost uitată, fără să sugerezi că îți dorești validare și asigurare din partea interlocutorului?

Peste tot regăsim amintiri, pârghii de inspirație, de la simplele întâmplări, evenimente, la diverse lucruri par a se fi răspândit în mod natural în mintea noastră, îndepărtându-se de realitatea unui prezent care se scurge infinit de lent, unde șoaptele de "rămas bun" sunt atât de încete încât devin inutile. Amintirile își schimbă stăpânii la fiecare secundă a durerii, își schimbă ceea ce ți-a bucurat sufletul la un moment dat, cu riscul de a te copleși mai târziu, atunci când valurile de durere se retrag, cerând o scurtă pauză.

Vântul călduț al amintirilor bate permanent, dar în rafale domoale, la fel de cald și plăcut ca în orice colț al propriei treceri de la dorințele rațiunii la cele ale sufletului.

În contextul dat, "reînvierea unei amintiri", mărturia provenită din adâncul sufletului și a conștiinței umane, urmărește scopul autocunoașterii rezultate din introspecție, sugerând faptul că vorbitorul încearcă cu tot dinadinsul să aducă înapoi în minte sau să reînvie amintirea unei persoane care nu mai este prezentă, probabil cu scopul de a menține o legătură cu ea sau de a-i onora cum se cuvine prezența.

Este și asta o formă de leadership, fiindcă "reînvierea unei amintiri" comunică de fapt niște

stări de sprit bine definite, niște atitudini de viață relevante, care creează contextul unei transformări de sine autentice. Liderul este un sine în perpetuă dezvoltare, un sine modelat de amintiri de neuitat, care ajunge să se reverse asupra persoanelor din jur, dincolo de ceea de a fost rostit prin împletirea amintirilor și experiențelor sale.

Leadershipul constituie cadrul de acțiune prin care se dezvoltă echilibru între rădăcinile sufletului și rațiune. Este un cadru de acțiune prin care se consolidează un pact nescris între simțire și viața, între credință și faptă, facilitând comunicarea, inspirând încredere și oferind direcție și orientare în cadrul relației dintre cineva care trăiește cu amintiri și cineva care poartă cu sine acea amintire.

Credeți că vă iubesc și că puteți avea încredere în mine? Este o întrebare la care și dumneavoastră trebuie să răspundeți, ori de câte ori vă raportați la o viață care merită să fie retrăită, repovestită, o viață în care viitorul și trecutul își schimbă locurile.

În ceea ce privește leadershipul, nu trebuie să privești treptele urcușului ca niște stări care pot fi lăsate în urmă, ci ca niște stări permanente.

* Notă: Alexandre Dumas - *Mâna providenței*, Editura Alutus, 1993.

Source: https://neculaifantanaru.com/credeti-ca-va-iubesc-si-ca-puteti-avea-incredere-in-mine.html